

LBRIS

We know
books

SENS

- Andy Hertz -

Tarnița, 2022

CUPRINS

1	Introducere	
2	Ciudații	25
3	Tabăra din pădure	35
4	În jurul focului	55
5	Frunză	73
6	Onix	101
7	Tigru	121
8	Licurici	133
9	Ocean	145
10	Soare	165
11	Timp	183
11	Întoarcerea	203
11	FAGUL CEL MARE	217
11	Întâlnirea	221
11	Ieșirea din cerc	229
11	Încheiere	239

MĂ NUMESC MARCO și locuiesc la marginea unei păduri despre care se spune că e blestemată. Dacă aș fi știut că, nu departe de casa mea, niște ciudați își petrec serile cu ochii închiși, înconjurați de lumânări aprinse, m-aș fi întors pe călcâie și aș fi luat-o la vale fără să clipesc. Dar n-am bănuț nimic.

Era trecut de amiaza zilei și septembrie picta cu ruginiu frunzele pe care vântul încă nu venise să le smulgă din copaci. Mă țineam de scaunul din dreapta al ARO-IMS-ului vechi și zgomotos, dar încă puternic în urcare, care descheia ca un fermoar iarba din mijlocul drumului.

- *Asta-i casa!* a strigat Denis, iar eu mai mult i-am citit cuvintele pe buze, în timp ce făcea manevrele de parcare și corpul i se legăna odată cu brăduțul parfumat atârnat de oglindă.

A oprit, a răsucit cheia din contact, iar motorul s-a mai rotit de câteva ori și, după o smucitură puternică, s-a făcut liniște. Acum puteam să ne auzim.

- *Asta-i casa!* a repetat pădurarul, încărunțit cam devreme.

Într-o mână țineam pachetul de țigări și bricheta, iar cu cealaltă am trântit portiera mașinii, de parcă mi-aș fi

aruncat un fular peste umăr. *Trosc!* Câteva păsări s-au speriat și au țâșnit dintre frunzele rămase încă în nucul din curte.

Pe Denis l-am cunoscut cu câteva zeci de minute mai devreme, jos în sat. Bucuroși amândoi, el că eram interesat de locurile lui natale, iar eu, că l-am găsit și că și-a făcut timp să-mi prezinte o casă.

- Au mai venit câțiva la munte, îmi explica mândru, în timp ce eu, înaintând prin iarba necosită, eram plecat cu gândul în viitor, imaginându-mă deja trăind aici. Dar am revenit:

- Dacă e frumos acum, mă gândesc că atunci când înfloresc cireșii trebuie să fie ca-n povești. Poți suna proprietarul? l-am întrebat, privindu-l cu ochii unui copil care-și lipește nasul de-o vitrină cu înghețată.

Umblasem pe drumuri, vreo trei săptămâni, în căutarea unei case și îmi pierdusem speranța de-a o găsi pe cea potrivită. Dar, iată, era la capătul unui drum îngust și plin de curbe, care urcă de la șoseaua principală a satului, șerpuind printre câteva gospodării înconjurate de largi terenuri înclinate în valuri.

În scurt timp, am devenit stăpân peste două corpuri de casă, o șură și un teren generos.

Primisem o cheie ruginită de la fostul proprietar. *Poți s-o atârni într-un cui și s-o lași acolo. În sat nu cheile au grijă de case, ci câinii și topoarele*, mi-a zis el despre locul în care trecerea unui automobil te face să te ridici din pat și să te repezi la geam ca să nu ratezi minunea.

Am semnat actele.

Am patru câini acum, dar atunci doar doi formau

serviciul de pază în noua mea viață la munte. Iar cheia stă și acum neatinsă, într-un cui la fel de ruginit ca și ea.

Au trecut puține zile până când am cazat primii voluntari, un cuplu de spanioli, care nu doar că m-au ajutat să scot saci de gunoi cu lucruri vechi și inutile din încăperi, dar au măturat și podurile, în timp ce eu am refăcut instalația electrică, un lucru la care mă pricep, pentru că l-am făcut zi de zi în Londra, timp de câțiva ani. Au plecat după o săptămână - atât ne-am înțeles că vor sta, luând cu ei o parte din experiența unui nou început la țară, într-o casă veche și uitată parcă, pe care și vecinii o credeau pustie pe vecie. *Aș fi pariat tot ce am pe faptul că nu va mai veni nimeni vreodată să locuiască în casa aia*, zisese într-o zi, la barul satului, unul dintre vecinii din vale.

Dar iată-mă pe mine, construind garduri și cățărându-mă pe acoperiș ca să schimb țigle sparte.

După mulți ani în care păienjenii domniseră prin colțuri de cameră sau printre geamuri sparte, iar șoarecii își făcuseră un adevărat regat în încăperi, acum înăuntru mirosea a curat și proaspăt - casa devenea tot mai confortabilă. Sobeile așteptau să ardă lemnele clădite în spatele bucătăriei și să arunce petice de lumină pe pereți în întunericul nopții. Instalația visată de ultimii locuitori ai casei, aducea, iată, apă de la șaptezeci de metri distanță, prin cădere. Țiglele stăteau din nou la locul lor, nemailăsând apa de ploaie să distrugă tavanele.

Pe toate acestea le-am făcut înainte de venirea

zăpezii, când încă vedeam uneori oameni cu rucsaci mari în spinare, urcând sau coborând drumul muntelui. Nu-i luam în seamă, nici nu mă deranjau și nici nu mă bucurau. Până în primăvară n-am mai zărit nici un trecător, deși e posibil să fi trecut câțiva.

Cu greu se sfârșise iarna, cu plapuma ei de zăpadă peste sat și peste arătura din toamnă a noii mele grădini, iar soarele primăverii lui 2018 scotea oamenii prin ogrăzi. Îi salutăm în drum către magazin sau către oraș. La munte verile sunt scurte, iar zilele calde nu încep prea devreme. Încă făceam focul, deși prin alte părți oamenii umblă în tricou în lunile martie sau aprilie. De când am venit, o mulțime de prieteni mi-au trecut pragul, rămânând cu zilele, cântând, gătind și relaxându-ne împreună.

Iar primăvara aducea din nou călători pe drum. Îi zăream după ce îi lătrau câinii, altfel nu mi-ar fi atras atenția.

Dar să mă întorc la una din nopțile de iarnă, care a fost mai lungă decât toate, pentru că am văzut ceva de speriat. Fiți atenți!

Într-un miez de noapte, atât de întunecată încât părea că lumina dispăruse pentru totdeauna, m-am pus să dorm în camera dinspre drum. Pentru că mă luasem cu una-alta și apoi mă apucasem și de citit, se făcuse târziu, iar câinii începuseră să latre chiar după ce am stins becul și m-am întins pe burtă – cum îmi place mie să mă odihnesc. Eram aproape adormit când gălăgia lor mi-a deschis brusc ochii și mi s-a părut că văd o dâră de lumină pe peretele opus. Dar cât am clipit, a și

dispărut. Era o altfel de lumină decât cea pe care focul o arunca pe pereți prin sticla ușii de la sobă. Până atunci, nu credeam că într-un loc atât de retras e nevoie de draperii. Am coborât din pat și am ieșit pe terasa dinspre curte, crezând că a venit cineva la mine, dar câinii lătrau nemișcați în cealaltă parte a casei, către drum. Mă miram că nu s-au dus să latre mai în drum, cum făceau de obicei. Am coborât treptele către ei prin beznă, în papuci de casă, afundându-mi picioarele în zăpada rece, iar câinii s-au liniștit. Albul zăpezii era și el pierdut în întuneric. Dar prin beznă, undeva printre copaci și printre fulgii de zăpadă, pentru o clipă, am văzut din nou lumina, acolo unde se termină drumul și începe pădurea. *Să fi urcat totuși cineva pe drum? Nu se poate la ora asta! Dar și câinilor să li se fi părut? Sigur că a urcat!*

M-am întors după lanternă și am coborât în grabă la drum cu câinii după mine. Simțeam fulgii de zăpadă căzându-mi ușor pe mâini, dar se așezau și pe urmele proaspete de pași.

Ce puteam să fac? Am urcat spre casă, scuturându-mă de frig și de zăpadă, și cu greu am adormit, mult mai târziu, răsucind așternuturile sub mine. Sincer să fiu, m-a cuprins teama, chiar dacă aveam doi câini mari în curte. Cineva i-a speriat umblând pe drumul dinspre pădure în toiul nopții și i-a ținut să latre pe loc – straniu. Cineva a trecut pe drum ca o fantomă, într-un moment în care n-ai nici de ce și nici unde să te duci în acea direcție. Și m-am lămurit dimineată - nu fusese un vis!

Conturul urmelor acoperite de zăpada care a mai căzut până în zorii zilei dovedea că treaba necurată chiar s-a întâmplat. *Fir-ar să fie, dacă aș fi știut înainte*

să cumpăr casa! mi-am zis. La noapte iar o să stau cu ochii pe pereți! Și așa a și fost.

Ziua s-a sfârșit și se apropia miezul nopții, iar întunericul de afară îmi dădea fiori reci pe șira spinării. Mi-aș fi dorit să am o draperie pe care să o trag peste toată ciudățenia din noaptea trecută, să ascund nu doar geamul, ci și întâmplarea, și chiar pățania lui Paul (ajung imediat acolo). *O draperie nu poate acoperi pădurea*, mi-am spus în gând și m-am așezat în pat.

În întuneric, cu ochii larg deschiși și pupilele dilatate, priveam câteva pete de lumină scânteind pe pereți, așteptând. Respiram repede, pe gură, și burta mi se strângea de la sine. Iar cu urechea dreaptă, care nu era pe pernă, absorbeam orice sunet, oricât de mic, ca într-un vârtej silențios sau – mai bine zis - ca o tornadă care se termină în ureche și rotirea ei agresivă nu se aude deloc - doar prinde sunetele și le trage înăuntru. Peste noapte am ieșit de câteva ori să văd că-s câinii pe lângă casă și da, câinii erau lângă casă. Mi-am sprijinit toporul de perete, lângă pat, de unde puteam să-l apuc într-o clipă, la cea mai mică scârțâitură de podea. Lumina n-a mai apărut, iar eu am adormit târziu, spre dimineață.

Dar asta n-a fost tot. Aveți răbdare, să vă spun de ce eram și mai speriat decât vă imaginați. Și voi v-ați fi speriat, nu? Stați să vedeți ce s-a întâmplat în continuare.

Eram mai speriat decât credeți pentru că mi-am amintit de pățania din toamnă a lui Paul. Până atunci mi se păruse o glumă, adică, sincer să fiu, nu l-am crezut.

Ne-am cunoscut înainte de venirea iernii și ne-am împrietenit. E un tip slăbuț, încă tânăr, pasionat de muzică. Nu e prea înalt, și ba are plete, ba se tunde la chelie, iar când își lasă mustață și e tuns scurt, seamănă cu solistul celei mai tari trupe rock din toate timpurile. În toamnă, a stat câteva zile la mine ca să-și caute un teren în pădure și să-l cumpere, iar în schimb m-a ajutat la lucru. L-a și găsit repede, într-un loc îndepărtat de sat, știut de toți oamenii de aici drept *FAGUL CEL MARE*. S-a dus să doarmă acolo o noapte, cu cortul. Știu, sună ciudat. Acum locuiește în sat, dar atunci visa să-și construiască o cabană, ceea ce a și făcut până la urmă, dar nu la *FAGUL CEL MARE*.

Să nu pierd firul, povestea lui m-a speriat abia după ce am văzut lumina din noapte. Dacă n-aș fi aflat pățania lui Paul, aș fi pus urmele din zăpadă și lumina pe seama vreunui sătean care putea, de exemplu, să-și fi căutat vreo oaie rătăcită.

Paul plecase într-o seară de toamnă către pădure, iar eu îi urasem succes. Orele au trecut ca și cum nici n-ar fi fost și m-am trezit când încă nu se luminase afară. Cu lanterna pe cap, am ieșit să tai niște vreascuri ca să fac focul în soba din bucătărie. Câinii erau plecați pe undeva, pentru că nu aveam încă garduri. După prima lovitură de topor, o pasăre mare și-a luat zborul din copacul dezgolit de frunze sub care mă aflam, iar bătăile de aripi m-au făcut să îmi ridic privirea și să zăresc o siluetă. Venea spre mine.

- Paul? am întrebat, simțindu-mi pulsul crescut într-o clipită.

- Neața, zise el, apropiindu-se. Noroc că ești treaz,

altfel îți băteam în geam!

Venise din pădure după noaptea de probă pe terenul pe care, cu o zi înainte, visase să-l cumpere. Am luat vreascurile și ne-am dus înăuntru.

- Pari nedormit! i-am spus, văzându-i cearcănele în lumina din bucătărie.

- N-am dormit prea mult.

Era vizibil tulburat. M-am așezat pe un scăunel și am aranjat câteva așchii de lemn peste o hârtie mototolită în sobă, văzând cu coada ochiului cum și-a aruncat rucsacul pe colțar și s-a așezat.

- Unde ți-e cortul? l-am întrebat, aprinzând chibritul și punându-l între hârtii.

- Lasă-mă! Nici nu știu cum să-ți spun. Cortul e acolo, o să-l iau altădată.

Și-a pus mâinile una peste alta pe masă, culcându-și capul pe ele. Dar s-a îndreptat imediat.

După ce a ieșit puțin fum pe lângă plită, focul a început să ardă vâlvoi.

- Te-ai întâlnit cu vreun urs la *FAGUL CEL MARE*?

- Pune de-o cafea! zise Paul, ridicându-se și făcând doi pași fără țintă.

- Ce s-a întâmplat?

Eram contrariat.

- Am văzut un om, sau ce-o fi fost! zise el și se trânti ca un lemn înapoi pe colțar, obosit și confuz.

- Poftim?

- Da! Noaptea, târziu, mult după miezul nopții.

- Ai văzut un om în pădure?

- A fugit de mine!

- Noroc că n-a fugit după tine! am chicotit eu. În pădure l-ai văzut?

- L-am strigat, dar nu s-a oprit! Atunci m-am speriat mai tare.

- La FAG?

- Da mă, în pădure, unde dracu era să-l văd?! Nu avea păr pe cap!

- Și ce făcea? Ce-a zis?

- Tu n-auzi? S-a ascuns, s-a pierdut printre copaci. A fugit!

- Ești sigur că n-ai visat?

- Hai, mă! Vedeam și muntele de peste vale, cum era să mi se pară? Era lună plină. Cortul era luminat în interior de parcă ar fi bătut pe el farurile unei mașini. Afară cred că puteam citi o carte.

- Ai fumat ceva înainte să te culci?

- Vezi, de asta nu știam cum să-ți spun și dacă să-ți spun, că mă iei în râs!

- Tare ciudat! i-am zis, deși nu știam ce să cred. De fapt, nu l-am crezut. Nu ne cunoșteam suficient, iar atunci, sincer să fiu, am crezut că e nebun.

- Sunt și eu la fel de ciudat!

Privea în jos căutând cu ochii, ca și cum ar fi pierdut un obiect de valoare și încerca să-l găsească.

- Cam da! i-am zis, fără ocoliș.

- Oricum, omul ăla nu e în regulă! Băi, stătea și se uita la lună în sălbăticie cu mâinile ridicate! Tu înțelegi ce-ți spun?

- Păi tu nu dormeai în cort?

- M-am trezit și am ieșit să mă piș!

- Stătea pur și simplu și se uita la lună?

- Chiar așa, de groază! Nu se putea mai rău. Cum să stai și să te uiți la luna plină noaptea cu mâinile ridicate, undeva la mama dracului? Apoi să fugi!

E nebun! mi-am spus. *Paul e nebun de legat!* Cum altfel să vrei să-ți cumperi un teren în mijlocul pădurii? În final, și-a luat un alt teren pe aceeași vale cu mine, dar pe cealaltă parte. Și m-am bucurat! Mă gândeam că, dacă e nebun, măcar să stea pe partea lui. Dar dacă eram și eu nebun?

Prin noiembrie, Paul a plecat pentru câteva luni în Italia. Însă abia după episodul cu lumina misterioasă, povestea lui m-a îngrozit cu adevărat: *Am venit într-un loc dat dracului!*

Și bineînțeles că n-am așteptat prea mult ca să aflu dacă chiar am venit într-un loc dat dracului.

Barul satului e și magazin și, totodată, locul în care poți afla orice, chiar și conspirații mondiale, nu doar banalele întâmplări locale. Am coborât pe jos, prin zăpadă. N-am văzut urme de pași, decât de pe la jumătatea drumului la vale, de la casa unui bătrânel uscățiv, care coboară în fiecare zi în sat, semn că nu-i place singurătatea. *Cui naiba îi place singurătatea?*

Pe bătrânel l-am găsit la o masă, desigur, povestind cu un alt sătean, care a plecat în timp ce eu mi-am cumpărat pâine și țigări. Îl luasem cu mașina de pe drum într-o zi ploioasă, așa că ne cunoșteam. M-am așezat pe scaunul din fața lui. Am rămas doar noi doi și barmanul, care aprinse câteva becuri chioare.

- Ce bei, nenea Ion?

- Eu dau, zise, vrând probabil să-și plătească drumul de când l-am dus acasă, pentru că pe aici, chiar dacă oamenii nu o fac în mod conștient, nimic nu rămâne

neplătit.

- Beau ce bei și dumneata!

- Mai adu două, zise el cu glas tare către barman, și într-o clipă, fără să-și miște picioarele, se întoarse către bar cu două degete ridicate.

După ce am schimbat câteva vorbe despre vreme, Victor ne-a pus în față două pahare conice cu votcă.

- Hai noroc, îmi ură nea Ion.

- Sănătate! i-am răspuns, ridicând paharul către al lui.

Am ciocnit, cum se face la primul pahar.

O votcă se potrivea după drumul prin zăpadă, ca o bere rece într-o zi de vară, deși numai gândul la tărie în căldura sobei metalice înroșită de foc în mod normal m-ar fi moleșit. Eu însă aveam să port o discuție importantă cu omul din fața mea, așa că mi-am scos hainele groase, rămânând în tricou.

- Nea Ion, spune-mi, te rog, ce vizitează oamenii care urcă spre pădure?

- Păi tu nu îi cunoști? întrebă el, scoțând cu calm o țigară din pachet, fără să mă privească în ochi.

- De unde să-i cunosc? Doar ce am venit de câteva luni! Umblă și noaptea, am continuat eu.

- La dracu' se duc, răspunse el, aruncându-și ochii spre mine și dând foc la țigara pe care și-o puse în colțul gurii. Mă duci acasă? întrebă cu jumătatea liberă de gură, mișcând totodată țigara cu cealaltă.

Trase al doilea fum și îl suflă către tavan.

- Sunt pe jos, dar mergem împreună.

Mă va încetini în mersul la deal, m-am trezit că îmi zic în gând, dar oricum nu mă grăbeam nicăieri.

Victor, barmanul, se așezase cu noi la masă, auzind